

Zdeněk Pavlis

Fly
Emirates

**PETR
ČECH**

MR. PERFECT

Petr Čech

Mr. Perfect

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Zdeněk Pavlis

Petr Čech – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Zdeněk Pavlis
PETR ČECH: MR. PERFECT

ZDENĚK PAVLIS

P E T R
Č E C H

MR. PERFECT

© Zdeněk Pavlis, 2016

© ČTK/KEYSTONE, Eret Petr, Zavoral Libor,
Krumphanzl Michal, Kamaryt Michal, Ballon Mierny Otto,
Krzywoň Dan, Kubáni Samuel (foto), 2016

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-7505-509-5

ISBN e-knihy 978-80-7505-589-7 (1. zveřejnění, 2016)

ÚVOD

PŘETÁHL SI DRES PŘES HLAVU, snažil se nevnímat dění kolem sebe, a hlavně zapomenout na devadesát finálových minut proti Francouzům, které se naplnily, ale rozřešení nepřinesly. Na půlhodinové prodloužení, v němž branka rovněž nepadla, takže o novém mistru Evropy rozhodnou až pokutové kopy.

Právě proto nechtěl, aby ho strhla nervozita dopadající na spoluhráče, protože si dokázal představit, jak jim asi je.

Hlavně těm pěti, na které trenér ukázal a na nichž bude, aby šli na penaltový rozstřel a pokusili se překonat jeho protějšek v soupeřově bráně.

Mickaël Landreau se jmenuje, vryl si do paměti jméno francouzského gólmana už po prvním utkání, v němž se ve Švýcarsku potkali. Působil jako suverén a skutečně si tak mezi tyčemi počínal. V zahajovacím střetnutí v Ženevě s Čechy, stejně jako ve všech dalších zápasech, kdy oba celky procházely základní skupinou, zvládly semifinále a pak se znovu potkaly v basilejském finále.

Teď měl ale pocit, že o tři roky starší Mickaël už zdaleka takovým suverénem není. I z náznaků v mimice obličeje a jeho gest to bylo patrné, když se losovala brána, na kterou se bude střílet, a pořadí, v němž se na pokutové kopy půjde.

A to toho měl Francouz za sebou víc než on. Vždyť od sedmnácti chytal v Nantes, vyhrál s ním dvakrát Francouzský pohár a před rokem i ligu. Dokonce ho ve dvaceti zvolili kapitánem.

Jenže teď si uvědomoval, jakou jsou penalty loterií, jak jim vykládali trenéři, od nichž se učili a kteří měli něco za sebou. A nesejde na tom, zda to Mickaělovi ve Francii kázal Lollichon nebo jemu doma v Čechách plzeňští Čaloun s Krbečkem, blšanský Sedláček a ve Spartě Stejskal. Cpali jim do hlavy to samé.

A všichni moc dobře věděli, o čem mluví, protože pěkným pár desítkám pokutových kopů během kariéry čelili. Jenže žádný z nich nestál v bráně, když šlo o zlato. A ještě k tomu o evropské.

„Klid, mladej. Penalta se chytit nedá. To ji jen ten, co stojí proti tobě, musí špatně kopnout, abys měl nárok,“ smál se vždycky tam na place mezi chmelnicemi trenér Jiří Sedláček a přitom vykládal, kolikrát v životě si byl jistý, že z chování, gest a třeba i rozběhu střelce vyčetl, kam bude mířit, a přesto se nakonec válel u opačné tyče.

Co by mu asi teď poradil? A měl by vůbec nějakou radu?

Nemyslet na to. Má přece to, co vždycky chtěl a o čem snil. Velký zápas s obrovskou chvílí na samém konci. Vždyť takhle si to od klukovských let představoval: Zažít alespoň jednou utkání, kde bude všechno jen a jen na něm.

Proto radši vůbec nepřemýšlet, co bylo a co se tady v Basileji během sto dvaceti finálových minut zatím událo. Ve skupině mu dali Francouzi těsně před přestávkou dvě spleené branky, ale když teď šlo o zlato, pochytil všechno, stejně jako Landreau.

Ale nemá smysl uvažovat nad tím, co se dosud odehrálo, vždyť jeho chvíle teprve přijde. Hlavně se nesmí rozptylovat a za nic na světě připustit, aby ho pohltila nervozita, která v chumlu jeho spoluhráčů rezonovala tak silně, že doléhala až k němu. Až k jeho bráně, v níž pořad ještě stál.

Nevydržel to.

Lehl si na trávník a schoval hlavu do žlutého dresu. Obalil si ji snad dvakrát, aby nic neslyšel a nevnímal. Ani dvacet tisíc diváků na tribunách basilejského St. Jakob Parku, kteří samou dychtivostí a nedočkavostí střídavě hučeli a zase na pár vteřin umlkali, aby jim snad neuniklo nic z toho, co se děje dole pod nimi na trávníku.

Přece se jimi nenechá vyvést z míry, plné ochozy už zažil. Co plné – když hráli se Spartou na Letné Ligu mistrů proti mnichovskému Bayernu, moskevskému Spartaku či Feyenoordu, byly tribuny narvané k prasknutí. A co teprve když v osmifinále přijel madridský Real, aténský Panathinaikos nebo Porto.

Ostatně, i v Mnichově bylo přece na Olympijském stadionu přes dvacet tisíc diváků zvědavých, kolik gólů mu domácí hvězdy nasází.

Ale spletli se, protože tehdy to ustál.

Ani obrovitý Jancker, ani Elber, Sforza, Salihamidžič či střídající Hargreaves mu gól nedali.

A teď to ustojí znovu, i když penaltový rozstřel je něco jiného než projektily létající na jeho bránu během hry.

Alespoň jednu penaltu chytit musí, vždyť třeba jediná rozhodne o zlatu pro tým, jemuž před finálovou konfrontací s Francouzi málokdo věřil.

„Ale my si věřili. Přece jsme si říkali, že tak špatně jako v prvním vzájemném utkání ve skupině už hrát nemůžeme, že jsme si proti Belgii a Řecku dokázali, že fotbal hrát dovedeme. Že jsme nezapomněli nic z toho, co jsme předváděli v kvalifikaci i potom v baráži proti Chorvatům, kterou jsem prožíval na dálku. A že v semifinále proti Italům obhajujícím zlato z předchozího šampionátu na Slovensku jsme si jen potvrdili, že nemusíme mít strach ani z nejlepších mužstev, i když v nich nastupují hráči, o kterých se už povídá po celé Evropě. Však nám trenéři připomínali, že když jsme vyřídili Cannavara, Ferrariho či Marchionniho, můžeme se klidně postavit i Francouzům. A to jsme zvládli, protože mi

nedali gól ani v průběhu devadesáti minut, ani v prodloužení,“ opakoval si s hlavou schovanou v brankařském triku.

Svět kolem pro něho v tu chvíli přestal existovat. Natolik, že nevnímal vůbec nic. Ani gradující napětí, ani nervozitu, která se z trávníku přenesla i do ochozů.

Probral se teprve, až když se podíval k bráně a zopakoval si svou přísahu:

„Jednu jim chytím. Alespoň jednu, která třeba rozhodne. Vždyť odmalička jsem si přece přál hrát velký zápas, a ten je teď tady. Odmalička jsem trénoval proto, abych něco dokázal, a teď je to na mně. Chytneš alespoň jednu a budeš mít zlatou.“

Už první málem měl. I když proti němu stál Camel Meriem, nebral na vědomí, že penaltu kope o tři roky starší kluk, co už si udělal jméno v Sochaux, a hlavně v Bordeaux. Co scházelo, aby na jeho střelu dosáhl? Kolik centimetrů potřeboval, aby balon měl?

„Jen klid, podruhé to vyjde. Věř si, jednu určitě chytíš,“ vsugeroval sám sobě, že na některého z Francouzů vyzraje.

Když první z českých exekutorů Michal Pospíšil na střelu Meriema odpověděl a svou penaltu rovněž proměnil, přesvědčení tam někde uvnitř brankařovy duše ještě zesílilo.

A skutečně se naplnilo. Pierre-Alain Frau rozhodující chvíli neunesl a Julien Escudé, který přišel na řadu po něm, také ne.

Věřil, že lapí jednu penaltu, a zlikvidoval přitom už dvě. A pak že se nedají pokutové kopy chytat.

Třeba to vyjde i potřetí, vždyť po Pospíšilovi proměnili své pokusy Zdeněk Grygera i Ruda Skácel a na Francouzích je vidět, jak znervózněli.

Jean-Alain Boumsong ji teď prostě musí dát, jinak je s nimi konec, uvědomovali si všichni do jednoho.

Černý urostlý obránce pocházející z Kamerunu a hrající ligu v Auxerre si to uvědomoval ze všech nejvíc.

I na těch jedenáct metrů brankař poznal, jak je protihráč rozklepaný a jak málo si věří. A jakmile se rozběhl, už si byl jistý, že ani napotřetí gól nedostane.

Boumsong balon příliš podkopl, takže přestřelil bránu.

Míč prosvištěl nad ní a mladý brankař ležel na trávníku basilejského stadionu.

Všichni spoluhráči na něho naskákali, i kluci z lavičky se na něho vrhli, protože to zvládl, a mají tak skutečně zlato, o kterém snili.

Svůj první velký životní zápas opravdu vyhrál a stal se mistrem Evropy. Sice jen „malého“ mistrovství do jednadvaceti let, ale i to pro něho hodně znamená. Vždyť když se v šestnácti rozhodoval, kudy a kam se vydá, měl přece nachystaný plán A i plán B.

Ten první ho měl nasměrovat na dráhu fotbalového profesionála, ten záložní z něho měl udělat vysokoškolského studenta.

Teď už ale není co řešit, protože je rozhodnuto, kudy půjde.

Fotbal definitivně vyhrál.

KAPITOLA 1

Asi mě neznáte, jsem asistent z Blšan

TUŠILI, ŽE SI NĚKTERÉHO Z NICH VYHLÉDL a jezdí se na něho dívat. Postával kousek od vchodu do kabin, jenom se usmíval a pokaždé je přátelsky zdravil, když šli na hřiště.

Takový příjemný zdvořilý pán. Jen jim vrtalo hlavou, koho má asi v merku. Vydržel celý zápas postávat na jednom místě a sledovat, co se na place děje. Každého z nich, každou přihrávku, povedený i zkažený balon, sprint i zákrok si vrýval do paměti, ale ani pohledem, natož pak slovem nenaznačil, o kterého z plzeňských dorostenců jeví zájem.

Přítom trenéři s ním pokaždé prohodili pár vět a i funkcionáři se u něho samozřejmě zastavili.

„Tak koho, pane Říčko? Kterého z těch kluků nám chcete přetáhnout?“ vyzvídali, ale on se pořád jen tak nějak zvláště a tajemně usmíval.

Však si o tom s kluky i v kabině povídali, protože někdo z nich vyšpiónil, že ten pán býval novinářem, ale profesi už změnil a dal se na trenérskou dráhu, ke které ho to táhlo.

Fotbal ho naplňoval víc než vysedávání nad klávesnicí počítače.

Přešel na druhou stranu barikády a v ligových Blšanech teď dělá asistenta hlavnímu kouči Miroslavu Beránkovi. Ale hlavně – aby měl přehled, jezdí po hřištích v celém okolí a sleduje stejně staré kluky, jako jsou oni. Aby na vlastní oči viděl každou šestnáctiletou naději, o které se doslechl, přičemž je jedno, zda hraje v Praze nebo někde na vsi.

Teď začal jezdit k nim do Plzně, takže za jeho návštěvami se docela určitě něco skrývá.

Tím si byli jistí oni i jejich trenéři.

Pořád ale nemohli přijít na to, koho sleduje a o kterého z nich projeví zájem.

„Ale, dopoledne jsem se byl podívat na Vyšehradě a teď jsem se prostě zastavil tady u vás. My hrajeme v Blšanech až v pět, takže nestálo za to vracet se domů. A na ty vaše kluky se hezky kouká,“ usmál se pokaždé, když se u něho funkcionáři zastavili, potřásli si s ním rukou a vyrukovali s obligátní otázkou: „Tak koho, pane Říčko? Koho nám chcete odvézt?“

Samozřejmě že byli zvědaví, protože nebylo zvykem, aby se na zápasy šestnáctiletých kluků jezdili dívat trenéři ligových mančaftů, natož aby se snad o ně zajímali všelijací skauti, manažeři či agenti.

To tak, aby se trmáceli někam do Plzně, Chebu, Hradce nebo Olomouce, nebo aby snad jezdili po venkovských hřištích a postávali někde za klandrem.

Od čeho jsou mládežnické výběry? A k čemu by pak byly všechny ty reprezentační patnáctky, šestnáctky, sedmnáctky, osmnáctky nebo trenéři, které si svaz platí?

Na nich přece je, aby měli přehled, co se kde šustne a kde se nějaký talentovaný kluk objeví. Ať si ho nejdřív vyzkouší v některém ze svých

výběrů a zjistí, zda je opravdu tak dobrý, jak se o něm povídá. Pak se možná přijdou podívat i oni, uvidí, posoudí, třeba klukovi i nabídnou, že ho vezmou pod svá křídla a postarají se o něho. Slíbí, že se po něčem poohlédnou a obstarají mu první smlouvu, když se jim upíše. Ale nejdřív musí ukázat, co v něm doopravdy je. V národáku, to se ví.

Jó, když se nějaký zázrak objeví, chňapnou po něm hned, jenže kolik takových kluků se v Čechách najde? Jeden dva v celém ročníku.

V Praze prý jednoho takového zmerčili a už v necelých patnácti ho manažer Paska drapnul. Jeden z kluků Jirky Rosického, co kopal dlouhá léta za Spartu a potom ještě za Bohemku, to prý je, což se doslechli i plzeňští funkcionáři. Jen si nebyli jistí, do kterého ze sourozenců se Pavel Paska zahleděl. Do staršího Jirky, nebo že by mu učaroval o tři roky mladší Tomáš?

Hlavu si s tím ovšem příliš nelámali, protože měli své kluky, které cepovali, aby si mezi nimi mohli za pár let trenéři prvního mančaftu vybrat. Aspoň jednoho či dva, což by pro ně představovalo vyznamenání, protože, jak sami věděli nejlé-

pe, v Plzni cesta do ligového mužstva zase až tak jednoduchá není. A opakovali to i klukům, aby se v trénincích a zápasech ještě víc snažili a dávali o sobě vědět.

Jenže teď se jim tu začal ochomýtat trenér z Blšan, který jezdí na jejich zápasy až podezřele často a za nic na světě neprozradí, co má za lubem.

Pokaždé odpoví pouze úsměvem a několika zdvořilými větami. A když kluci odchází ze hřiště, nikdy nezapomene udělat pár kroků směrem k nim a prohodit: „Hrajete pěkný fotbal a hezky se na vás dívá.“

To tak, budu jim vykládat, že bychom k nám do Blšan potřebovali do útoku nějakého šikovného leváka a že se mi líbí Jarda Šedivec, pomyslel si Říčka, když se přijel podívat na ligový zápas plzeňských dorostenců s Brnem.

„A tomu klukovi už tuplem nebudu motat hlavu. Musíme ho ještě párkrát vidět a všechno pořádně probrat, než se rozhodneme. Třeba k nám nebude ani chtít. Už jsem tady přece slyšel, jaký je jeho táta plzeňský patriot.“

Většinou postával celý zápas na jednom místě, ale ten den udělal výjimku, protože chtěl být

blíž dění na trávníku a mít všechno z první ruky. Chtěl sledovat, jak si ti kluci – a Šedivec především – na hřišti počínají, jak se navzájem povzbuzují a hecují, jak reagují na trenérovy povely a příkazy.

Proto sešel dolů k zábradlí, i když ho to táhlo ještě dál, protože ho to klukovské klání úplně pohltilo. Kdyby mohl, vkročil by i na trávník, aby mu neuniklo ani slovo, výraz ve tváři, grimasa nebo reakce na ubíhající minuty.

Štrádoval si to kolem lajny sem a tam, od jedné brány ke druhé... Ostatně, i gólmana by přece do Blšan potřebovali a on si tady v Plzni jednoho vyhlédl.

Už o něm svým trenérským kolegům Beránkovi a Sedláčkovi referoval, zmínil se o něm i před šéfem klubu Zdeňkem Kovářem. Měli sice mladého Chvalovského a o deset let staršího a zkušenějšího Obermajera k němu, jenže kluk Ticháček si jim zamlouval. Vždyť se objevil i v reprezentační šestnáctce a je jen otázkou času, kdy po něm někdo drapne. Když ne Plzeň, jiný klub určitě. A hlavně – mladý brankař se vždycky šikne.

U gólmanů je to jiné než u jejich spoluhráčů z pole. Potřebují čas, protože musí vyzrát jako to nejlepší víno, připomínal mu přece Sedláček, když se vracel z cest a Říčka mu za masivním dřevěným stolem blšanské klubovny vykládal, kolik šikovných kluků o víkendu viděl a na kterého z nich by se mohli ještě párkrát podívat.

Byl mezi nimi Martin Ticháček, který žádnou smlouvu v Plzni ještě neměl a hned tak mít nebude, tím si byl jistý. Proč si tedy neprohlédnout a neposlechnout i jeho?

Zastavil se poblíž brány a najednou znejistěl.

To je přece jiný hlas, než jaký si pamatuje. Ten kluk mezi tyčemi pokřikuje na své spoluhráče úplně jinak, než jak to dělává Ticháček. Udílí jim příkazy, diriguje si je, dává jim pokyny, jako by měl odchytáno už pár desítek velkých ligových mačů.

Šestnáctiletý brankař a chová se a jedná tak zkušeně a s takovým přehledem, jako by toho měl už spoustu za sebou.

„Zajímavý kluk,“ zamumlal si pro sebe, náhle probuzený zájem však ani slovem nenaznačil.

Ani uvnitř v kabinách, kam během poločasové přestávky zašel, aby si vyprosil kopii zápisu o utkání.

„Čech. Petr Čech, ročník 1982,“ četl hned v první kolonce a okamžitě si vzpomněl.

„Vždyť ten přece jezdí s Ticháčkem také na zápasu reprezentační šestnáctky,“ vybavoval si.

„My je tady střídáme. Dva zápasy chytá jeden, dvě utkání druhý, aby moc nenarostli a aby si od mládí nemysleli, že je jim role brankařské jedničky předurčena. Musí si zvykat i na místo náhradníka. Až přijdou mezi chlapy, bude jim to souzeno, takže se s rolí snáz vyrovnají. Od trenérů je to chytré,“ vykládal Říčkoví jeden z funkcionářů, kterému neušlo, že jejich mladého brankaře bedlivě sleduje a při jeho zákrocích uznale pokyvuje hlavou.

I proto tentokrát Říčka zůstal déle než jindy a počkal si, až budou kluci odcházet ze šatny, včetně brankaře, kterého si celý druhý poločas pozorně prohlížel.

„Asi mě neznáte. Já jsem Jan Říčka a dělám asistenta trenéra Beránkovi v Blšanech,“ představil se vytáhlému ušatému klukovi, když vyšel z příšeří šaten.

„Chytil jste dobře, a přeju vám proto hodně štěstí ve fotbalové kariéře,“ dodal okamžitě.

Kluka před sebou však nezaskočil, nebo to alespoň mladík na sobě nedal znát.

„Děkuju,“ hlesl a zamyšleně se zadíval za usměvavým pánem, který odcházel, aniž řekl cokoli dalšího.

Jeho slova si ale zapamatoval. Napořád.

KAPITOLA 2

Tedy kluku, klobouk dolů!

TÁTA JE MĚL POD DOHLEDEM. Svého kluka, stejně jako jeho kamaráda Martina. Přijel téměř na každý trénink, postavil kolo někam stranou a jen se díval.

„Tvůj táta je tady,“ hlásil Martin o půl roku mladšímu kámošovi, že je v jednom kuse sleduje nejen trenér, ale i jeho otec.

Zvykli si na to a byli by celí nesví, kdyby Petrův táta nedorazil.

Bylo jedno, zda trénovali společně s ostatními nebo při pondělním odpoledni mořil trenér Čaloun jen je dva.

„Makáme, makáme,“ pokřikoval na ně Čaloun, zatímco kluci sebou mlátili o zem, chytali a vyráželi balony, které na ně střílel, natahovali se po centrovaných míčích a zase padali na vydupaný trávník.

„Žádné okounění, na to není čas. A co je kolem hřiště, to už snad znáte,“ nedopřával jim oddech, natož aby strpěl rozptylování.

Božský člověk, tenhle Čaloun.

Pro fotbalovou Plzeň se stal legendou, neboť v její bráně stál pomalu patnáct let. Odchytil přes dvě stě padesát ligových zápasů a i v jednademdesátém roce v památné pohárové konfrontaci tehdejší Škodovky s mnichovským Bayernem se postavil proti Beckenbauerovi, Gerdu Müllerovi, Schwarzenbeckovi, Breitnerovi, Hoenessovi a spol.

Občas jim vykládal, jaká to byla sláva, když německý klub přijel k nim do Plzně. Pro Škodovku potácející se mezi první a druhou ligou představoval hotové zjevení.

Pro fanoušky samo sebou také, protože kdy se jim v té době mohlo poštěstit vidět fotbalové bohy ze Západu na vlastní oči? Však také tribuna

i ochozy kolem hřiště ve Štruncových sadech pod náparem málem praskly, když se do nich nahrnulo osmadvacet tisíc diváků.

„Třeba to také někdy zažijete. Já tenkrát chytal za Škodovku teprve půldruhého roku, ale ani předtím, ani potom jsem větší zápas nezažil,“ hnal je Čaloun do tréninku.

„Ale makejte, abyste nedopadli jako já v mnichovské odvetě. Šest branek, co mně Němci nasázeli, to byla potupa. A to jsem si říkal, jak mám soupeřovy hráče nastudované. Tehdy žádná videa neexistovala a na počítači jste si také nenašli, jak a kam který protihráč nejradši pálí. My tady v Plzni ale měli výhodu, protože jsme chytali německou televizi, takže při každém utkání Bayernu jsem seděl před obrazovkou jako přikovaný a snažil se všechno si zapamatovat. V prvním zápase doma mi to pomohlo. Ani jejich velebený kanonýr Gerd Müller mi gól nedal a jen ten Sünholz, kterého jsem vůbec neznal, protože toho moc za Bayern nesehrál, se náhodně trefil. Ale v odvetě už to byla jedna velká hrůza. Připadal jsem si tam jako rybář, jen místo ryb jsem tahal ze sítě v jednom kuse

balony,“ usmíval se Čalda vzpomínkám starým víc než čtvrt století.

Pro ty dva kluky však představovaly výzvu, protože by jednou chtěli zažívat to, co jejich trenér.

Chtěli chytat ligu a vědět, že na nich visí nejen oči Petrova táty, ale i tisíce dalších. V zápasech o body, ale třeba i v opravdu velkých utkáních, jaké zažil s jejich Plzní pan Čaloun.

Ale teď stačí, že je sleduje trenér a pan Čech, který přece ví, co sport obnáší, protože mu sám propadl. Hrával fotbal i hokej, věnoval se atletice, učaroval mu desetiboj. Petr o tom ostatně mnohokrát mluvil a pokaždé přidával, že po tátovi určitě kus talentu, ale i lásku ke sportu podědil.

„A kdybys věděl, co všechno dovede vymyslet můj bratranec, když se sejdeme u babičky, chtěl bys být pořád s námi. Co různých her má v zásobě! Od Vinnetoua a Old Shatterhanda až po střílečky a všechny možné sporty, co snad existují. A když neexistují, on je prostě vymyslí,“ chlubil se kamarádovi, jak to u nich v rodině chodí.

Proto panu Čechovi neunikne z jejich tréninku nic. Okamžitě by totiž poznal, kdyby se snažili něco ošidit.

Proč by ale něco šidili, když to oba chtějí dotáhnout minimálně stejně daleko nebo ještě dál než jejich trenér?

Přece si o tom už tolikrát před tréninkem i po něm povídali. A před každým zápasem a po jeho skončení zase, zrovna tak jako na břehu boleveckého rybníka, kam se spolu chodívali v létě koupat. A co teprve když společně začali jezdit na první reprezentační srazy.

„Jsou oba dobří a něco by z nich mohlo být,“ pokyvoval hlavou Josef Čaloun, když se při sezení s bafuňáři stočila řeč na kluky, kteří Viktorce v mládežnických mužstvech vyrůstají, a dostalo se i na gólmany.

Líbil se mu jejich zápal a snaha trumfnout za každou cenu toho druhého, být lepší než on. Právě ta je hnala k soutěžení, které prospívalo oběma.

I proto Čaloun každému trenérovi radil: „Střídejte je. Dávejte stejnou šanci oběma, aby se ukázali. Ani jeden z nich nesmí mít pocit, že toho umí víc než druhý. Ať si zvykají, že o místo v brá-

ně se musí bojovat a že nic nedostanou zadarmo. Jedno, zda zůstanou u nás v Plzni, nebo půjdou časem o štaci dál.“

Dali na něho, a Martin s Petrem se proto v bráně pravidelně točili v žákovských celcích i v mladším dorostu.

Možná i proto byl blšanský asistent Říčka trochu zmatený, když se přijel podívat na zápas plzeňských dorostenců s Brnem. Při předchozích návštěvách narazil pokaždé na Ticháčka a najednou stál mezi tyčemi kluk, kterého vůbec neznal.

„Tedy, viděl a trénoval jsem už talentovanější kluky, ale jen málo jich to má v hlavě srovnané jako ti dva. A Čechovic kluk hlavně,“ doneslo se k němu, co Čalda o svých mladých svěřencích vykládal.

„Je mu patnáct a o fotbale přemýšlí jako dospělý. Nezažil jsem, aby kluci stejně staří jako on zjišťovali, jaké bude druhý den počasí. Prostě přišli, nazuli kopačky, natáhli triko, vyslechli trenéra a šlo se hrát. Chraň bůh, my byli také takoví. On je ale jiný... Chce dopředu vědět, zda má pršet, nebo bude hezky, jestli bude tráva mokrá, nebo vyprahlá na troud.“

A když jsem se ho zeptal, proč je to pro něho tak důležité, doslova mě uzemnil:

„Sám přece víte, pane Čaloun, že brankař tohle potřebuje vědět. Jedině pak se může na zápas pořádně připravit. Musím mít představu, v jakém stavu bude hřiště a jaké balony na mě půjdou. Jinak se chytají mokré, a jinak suché,“ povídal a já měl z jeho mudrování oči navrch hlavy. Tedy kluku, klobouk dolů. Musel jsem uznat, že fotbal bere smrtelně vážně a hodně o něm přemýšlí.“

KAPITOLA 3

Neboj, všechno si vynahradíš

BYLO JIM TŘINÁCT, když se poprvé sešli v jednom mužstvu.

Plzeňák Petr Čech a o půl roku starší Martin Ticháček, kterého si trenéři Viktorky všimli, když jejich kluci hráli se svými vrstevníky z Domažlic.

Zamlouval se jim už třeba proto, že byl o hlavu vyšší než ostatní, neboť vytáhl až ke sto sedmdesáti centimetrům.

A když má ve třinácti sto sedmdesát, určitě naroste někde ke dvěma metrům. Hned je napadlo, že takový čahoun to bude mít za pár let v bráně mnohem snazší.